

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

KAMENNÉ SRDCE

SARAH PRINEASOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Kamenné srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sarah Prineasová

Spirit Animals: Soumrak strážců – Kamenné srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KAMENNÉ SRDCE

Sarah Prineasová

FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Všem zelenopláštnickým čtenářům
a vašim zvířecím společníkům.
– S. P.

Copyright © 2017 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Translation © Václav Soukup, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3928-2

ISBN e-knihy 978-80-253-4018-9 (1. zveřejnění)

PRINCEZNA SONG

PRINCEZNA SONG, DCERA ČUNGSKÉHO CÍSAŘE, PŘECHÁZELA po své komnatě v poradní citadele. Brzy se měli vedoucí představitelé čtyř hlavních vlád Erdasu a také zástupce Stetriolu sejít na svém prvním zasedání od doby, kdy se skryli během chaosu Požíračovy invaze a Žerfova útoku.

Jistá princezna na toto setkání nebyla přizvána.

Nepotěšilo ji to.

Song si připomněla, že musí roztomile cupitat a nedělat velké milové kroky, které odpovídaly její náladě. Věděla, že navenek vypadá klidně; černé vlasy měla upevněné ozdobnými sponami s drahokamy a šat nádherně vyšívaný v barvách oceánské zeleně a smaragdu. V nitru se ale chvěla. Chtěla být víc než pouhá ozdoba. Byla pevně odhodlaná být princeznou doopravdy, a ne si tak jen nechat říkat.

Na chodbě se ozvaly různé kroky, hlas strážného a pak se dveře do princezniny komnaty otevřely. Vstoupil čungský císař následovaný dvěma strážci Přísežníky; vojáci byli

oděni do jednobarevné černé uniformy s mosaznými chrániči předloktí a mosaznými límci, které jim držely brady nahoře. Přísežníci s bezvýraznými tvářemi se postavili po obou stranách dveří.

Císař byl velký muž ustrojený ve slavnostním brnění z lakovaného pozlaceného bambusu. Když kráčel, rachotilo. Dlouhé vlasy nosil spletené do válečnického copu, i když Song věděla, že ve válce proti Požírači nebojoval. Skrýval se, střežen královskými Přísežníky, stejně jako eurská královna, amayská ministerská předsedkyně i nejvyšší náčelník Niloje. Když teď nebezpečí pominulo, všichni znovu zaujali svá mocenská postavení a ujali se vlády nad světem.

„Dcero,“ řekl císař hlubokým autoritativním hlasem.

Song sklopila oči, elegantně složila ruce a uklonila se, aby projevila hlubokou úctu. „Otče,“ odpověděla tiše.

Když se narovnala, otcovy oči ji zkoumaly a hledaly jakoukoli chybu, jakoukoli vadu. Song se pod jeho upřeným pohledem nehýbala. Když se zaměřil na její smaragdy vyšívané šaty, přimhouřil oči – zelená momentálně nebyla příliš populární. „Vyrozuměl jsem, že sis se mnou přála mluvit,“ řekl.

Song se znovu uklonila. „Ano, ctěný otče. S vaším svolením bych se ráda účastnila zítřejšího zasedání rady.“

„Zasedání je pro vůdce Erdasu,“ odpověděl.

Song zařala ruce, pak se přinutila je uvolnit. Nesměla mu dát najevo, jak moc to pro ni znamená. „Prosím, otče,“ žádala ho.

Císař ji dlouhou chvíli pozoroval a hodnotil. Ústa se mu stáhla do přísné linky, a ještě než promluvil, Song poznala,

co odpoví. „Ne,“ prohlásil. Žádné další vysvětlení, žádné odůvodnění.

„Ale –“ vyhrkla Song.

Její otec zvedl ruku a umlčel ji. „Svědomitá dcera na tom setkání nemá co dělat.“

„Nebudu mluvit,“ slíbila Song. „Budu jen pozorovatel.“

Jeho obličej zůstal nehybný, jako by byl vytesaný z jadeitu. Song ten výraz znala. Hněval se.

„Bude dobré,“ pravila tiše, „pokud ostatní představitelé zemí Erdasu uvidí, že tvoje dcera přežila nedávné konflikty. Díky tvé péči a prozíravosti.“ Rychle pohlédla na strážce lemující dveře. „A díky oddanosti Přísežníků.“

Přísná linka jeho úst se uvolnila. Císař pomalu přikývl. „Dobrá tedy. Ale zůstaneš zticha a budeš stát za mou židlí.“ Znovu ji přelétl upřeným pohledem. „A vezmeš si na sebe šaty vhodnější barvy.“

Song sklopila oči, aby si nevšiml náhlé vlny vzteku, která se v ní vzedmula. Tak s ní jednal vždy; jako kdyby byla nějaká věc – krásná panenka – avšak ne jeho živá, dýchající dcera. Opatrně se uklonila. „Bude to tak, jak říkáš, otče.“

Když se císař otočil a opustil místnost, Song setrvala v úkloně, dokud za ním neslyšela přísežnické strážce zavřít dveře. Poté se narovnala. Kdyby spatřila svůj obličej v zrcadle, všimla by si, že ústa se jí stáhla do stejně přísné linky jako jejímu otci.

Zasedání se zúčastní, ale ne jako pouhý pozorovatel. Neměla v úmyslu mlčet. Rada – a její otec – si vyslechnou, co jim musí říct.

CITADELA

TOHLE MÍSTO SE MI NELÍBÍ," POZNAMENAL ROLAN A UPŘE-
ně hleděl na poradní citadelu. Byl to obrovský hrad postavený z tmavě šedého kamene, který vytěžili v pohoří Petral, jež se rýsovalo v pozadí jako hradba temných mračen.

Abeke stála s Rolanem, Mej-lin a Conorem na cestě, odkud viděla, že citadelu tvoří obří hlavní věž, z níž vybíhají čtyři „křídla“. Každé křídlo bylo postavené ve slohu jedné ze čtyř velkých pevnin Erdasu. Ze široké vstupní brány v hlavní věži visely jasně barevné vlajky Niloje, Čungu, Eury a Amaye, nemohly však zakrýt skutečnost, že polovina oken citadely je rozbitá. Břidlicové střechy pokrýval mech a několik zdí vypadalo, že se brzy zhroutí pod vlastní vahou.

Abeke citadelu vnímala takovou, jaká byla: jako důležitou budovu, o níž se dlouho nikdo nestaral.

Mej-lin nakrčila nos. „Trochu to tady chátrá, nezdá se vám?“ Stála vedle Rolana. Po její druhé straně seděl kulatý černobílý balvan jménem Dží.

„Víc než trochu,“ řekla Abeke. Ukázala na část citadely, která byla postavená z kvádrů podobným stylem jako nilojské pevnosti. „Vidíte támhle ty díry ve střeše? Jestli zaprší, lidé spící v těch místnostech se probudí v mokré posteli.“ Přes rameno se krátce ohlédla na Conora, který stál kousek za nimi.

Abeke počkala, jestli něco dodá nebo poradí citadeli nějak okomentuje. On ale nemluvil. I když boj proti Žerfovi skončil před několika měsíci, cítila, že Conor se pořád nevzpamatoval z té hrůzy, kterou mu způsobil Žerfovův parazit. Žerf poznamenal mnoho Zelenopláštníků. Zasáhl také ji s Urazou, ale pro Conora to bylo z nějakého důvodu horší. Aspoň že měl pevnou a neotřesitelnou podporu v Briganovi, který se stále držel po jeho boku.

Stejně jako ona měla Urazu. Cítila, že leopardice sedí blízko ní – blíže než obvykle. Uraza se jí snažila ujistit, že jejich pouto je pevné, poté co jej Zeríf tak krutě přetřhnul. Měla nastražené uši a hebký ocas stočený kolem dívčích kotníků. Abeke se na Conora usmála ve snaze z něj úsměv také vydolovat.

Conor se podíval jinam a třel si čelo, jako by ho bolelo. *A možná ho bolí*, pomyslela si. Žerfova ohyzdná černá spirálka mu tam pulzovala řadu dní. Stopy po ní pomalu mizely, ale Abeke věděla lépe než kdokoli z nich, že na Žerfovy hrůzy nejde snadno zapomenout. Kdyby ji Conor potřeboval, přísahala si, že tu bude, aby ho podržela.

„Radši pojďme dovnitř,“ řekla Mej-lin. „Nechceme se přece opozdit.“

„Stejně už jdeme pozdě,“ poznamenal Rolan. Essix nad nimi přelétla v širokém kruhu jako vzdálený obrys na zamračené obloze.

„Olvan a Lenori se zbytkem zelenopláštnické delegace už tam musejí být,“ řekla Abeke.

„I my bychom to bývali stihli včas,“ podotkl Rolan, „kdyby se jistá černobílá medvědice nenacpala celým lesem bambusu a pak se z toho nepotřebovala tři dny zotavovat.“

„Dží nemůže za to, že její oblíbené jídlo náhodou rostlo zrovna vedle toho hostince,“ ohradila se Mej-lin.

Mej-lin s Rolanem obdrželi předvolání od Olvana, zrovna když společně cestovali do Džanorionu, aby navštívili město, kde Mej-lin vyrůstala. Conor byl se svou rodinou poblíž Trunswicku. Abeke doufala, že se o něj starali dobře, ale věděla, že prostí pastýři nemohou doopravdy pochopit všechno, co se mu přihodilo. Po obnovení pouta s Urazou ve Stetriolu se Abeke vydala navštívit Kirata s Cabarem v Niloji.

Přátelé jí chyběli, ale bylo fajn si odpočinout – a vyrazit na lov gazel s Urazou, lukem a toulcem šípů s obsidiánovými hroty. Předvolání dostala ve chvíli, kdy se chystaly s Urazou vydat dál na jih, aby navštívily její rodinu v Okaihi. Ačkoliv se už nemohla dočkat, až své přátele opět uvidí, užívala si tu trochu času bez vzrušení a starostí spojených s tím, že je člověk Zelenopláštníkem. A ne jen tak ledajakým – jedním ze čtyř hrdinů Erdasu.

Podle Olvanových pokynů se všichni čtyři sešli v Zeleném hradě, ale dorazili tam příliš pozdě na to, aby mohli vyrazit na cestu se zbytkem Zelenopláštníků. Poté, co urychleně přešli přes Euru, se svezli kočárem. Ten je zanechal asi

kilometr cesty od cíle, aby jejich zvířata měla čas protáhnout si nohy – nebo v případě Essix křídla – než budou natěsnána do citadely.

Čtyři hrdinové Erdasu společně s Briganiem, Dží, Urazou a Essix nad hlavou zamířili k hlavní bráně citadely – kamennému oblouku se zvednutou padací mříží, která vypadala jako řada železných zubů. Vlajky čtyř zemí se třepotaly ve větríku.

„Není tu zelenopláštnická vlajka,“ poznamenala Mej-lin. Abeke netušila, co si o tom myslet.

Jejich příchod sledovalo pět strážných oblečených v černém; byli obrnění mosaznými límci a náloketníky. Všichni strážní měli u pasu v pochvě meč, ale jen jeden z nich byl Označený – velká žena se světlými vlasy ostříhanými nakrátko. Kolem paže měla ovinutého štíhlého hnědého hada. Jakožto velitelka strážných zvedla ruku a zastavila je. Had jí klouzal po paži a propletl se jí mezi prsty. Kmitl jazykem a ochutnal tak vzduch.

Conor vykročil a postavil se vedle Abeke. „Tohohle hada znám,“ pošeptal jí. „Pochází z Eury, je to zmije kamenná.“

„Je nebezpečná?“ zeptala se Abeke.

Conor přikývl. „Moc se neukazuje. Schovává se pod kameny, ale její kousnutí je smrtelně jedovaté. Svým jedem promění oběti v kámen a zachránit je může jenom protijed.“

„Stůjte,“ nařídila jim nevrle se tvářící žena. „Jsem Brunhilda Veselá,“ dodala a ještě více se zamračila. Abeke uvažovala, jestli „veselá“ třeba není příjmení. Tahle žena rozhodně nevypadala šťastná z toho, že je vidí. „Sdělte mi, co tu pohledáváte,“ vyštěkla Brunhilda.

Mej-lin ukázala na svůj zelený plášť a pak na Dží. „Tohle dostatečně vypovídá o tom, co tu pohledáváme, nemyslíte? Přicházíme sem jako součást zelenopláštnické delegace.“

„Zelenopláštníci dorazili včera,“ odmítla to Brunhilda. Její hlas zněl slizce, skoro jako kdyby mluvil had. „O tom, že za nimi dorazí parta děcek, nic neříkali. Tohle je shromáždění vůdců Erdasu. Nemáte tu co pohledávat.“

„Co prosím?“ řekl Rolan a založil si ruce. „Nejsme jenom *parta děcek*. Zachránili jsme svět.“

„Dvakrát,“ řekla Abeke.

„Hrdinové Erdasu,“ dodal Rolan. „Možná jste o nás slyšeli?“

„Myslíte, že jsem slyšela o čtyřech ufnukaných spratcích?“ ušklíbla se strážkyně.

„Já nejsem spratek,“ řekl Rolan. Pohlédl vedle na Abeke. „Ty jsi spratek?“

„Ne,“ odpověděla Abeke. „A nefňukám.“ Měla z toho špatný pocit. Uraza nepochybně taky; cítila, jak v leopardici roste napětí a připravuje se ke skoku. Položila jí ruku na hlavu a uklidnila ji.

Mej-lin hlasitě vzdychla. „Dost. Nechceme bojovat.“ Dží se k Mej-lin dověkla a posadila se vedle ní, neochvějná jako zeď. „Svolal nás sem vůdce Zelenopláštníků, Olvan. Ať už se vám o nás zmíní, nebo ne, máme tady být.“

„Nemyslím si,“ odsekla Brunhilda Veselá. Položila si ruku na meč a pyšně postoupila vpřed. „Nesmíte vstoupit. Teď odejděte, *Zelenopláštníci*.“ Poslední slovo zasyčela, jako by to byla nadávka.

Brigan vedle Conora vydal tlumené hrdelní zavrčení. Husté okruží srsti na jeho krku se naježilo.

Strážkyně odpověděla natažením ruky; had ovinutý kolem jejího zápěstí se vztyčil a připravil se k útoku. Abeke zahlédla odlesk jedu, který mu ukápl ze zatažitelných zubů.

Conor položil ruku na sekeru. Mej-lin tasila svůj meč a zaujala bojový postoj. Abeke upřela zrak na hada a byla připravená použít luk, kdyby se pokusil na kohokoli z nich zaútočit.

„Nenechte je vkročit do citadely!“ zavelela Brunhilda Veselá. Ostatní čtyři strážníci tasili meče a hrnuli se vpřed.

„Žádná krev!“ varovala Mej-lin, když Abeke založila šíp. Abeke pochopila. Nechtěli vstoupit do citadely za cenu toho, že zraní nebo zabijí její strážce. *Byli pozváni; neměli podniknout invazi!*

Jedna ze strážných s řevem sekla mečem po Mej-lin, která jí s klidem uhnula a kývla na Brigana s Conorem, aby se s ní vypořádali. Seběhli se na ni další tři strážníci. Mej-lin se nepatrně usmívala. Pak se najednou nahlas zasmála a vyhodila svůj meč vysoko do vzduchu. Zatímco rotoval vzhůru a míhal se ve světle, praštila jednoho z běžících strážných loktem do hlavy, otočila se a shýbla se, aby uhnula před výpadem protivníka, a podmetla nohy druhému strážnému. Jakmile její meč dosáhl vrcholu svého letu a začal padat, patkou dlaně sejmula třetího strážného úderem do hrudi. Meč padal. Když doletěl k ní, čapla ho ze vzduchu za rukojeť a výhrůžně jím mávla nad třemi strážnými, kteří se jí v bolestech svíjeli u nohou.

Brigan mezitím svými silnými čelistmi sevřel nohu čtvrté strážné – ne tolik, aby tekla krev, ale dost na to, aby se rozječela a snažila se mu vykrotit. A Uraza skolila Brunhildu Veselou jediným skokem. Leopardice stála předními tlapami na ženině hrudi, aby nemohla vstát. Brunhildinu zmiji nebylo nikde vidět.

Abeke měla chuť se rozesmát. Celý boj trval sotva deset vteřin a nemusela při něm vystřelit jediný šíp.

„Pozor!“ uslyšela Rolanův výkřik, a když se otočila, spatřila ze strážnice vedle brány citadely vybíhat dalších deset černě oděných postav ozbrojených meči a kopími.

Uraza zuřivě zavrčela a Abeke natáhla tětivu. *Přece jen tu nakonec poteče krev, pomyslela si.*

Už už se chystala vystřelit, vtom však zaslechla zvolat vysoký hlas: „Zadržte!“ Zavířilo zelené hedvábí a z brány vyrážovala černovlasá dívka; postavila se mezi strážce citadely a čtyři Zelenopláštníky s jejich spirituálními zvířaty. Měla drobnou postavu, ne vyšší než desetileté dítě, ale její tvář byla velice krásná a vypadala zhruba v jejich věku, možná trochu starší. Když promluvila, její hlas zněl autoritativně: „Stáhněte se,“ přikázala strážcům. K Abečině úžasů okamžitě zastrčili meče do pochev a opřeli kopí o zem. Přemožení strážci si sesbírali zbraně, které upustili v boji, a honem se štrachali pryč.

Brunhilda Veselá se vyškrábala na nohy, pak o pár kroků ustoupila a sklonila hlavu. Po její zmiji stále nebyly žádné stopy. „Vaše jasnosti,“ zašeptala.

Dívka rázně kývla hlavou a poté se obrátila na Zelenopláštníky. Abeke v její tváři na okamžik zachytila kromě

krásy i záblesk čehosi jiného – moci, snad, a odhodlání či hněvu – ale když se pak dívenka postavila s nožkami u sebe, škrobeně složila ruce a ladně jim pokynula, zmizelo to.

„Já, princezna Song, dcera čungského císaře, vás vítám. Opusťte prosím těmto strážcům. Jsou to Přísežníci, zavázali se chránit vůdce čtyř zemí. Jednali unáhleně, když se vám snažili odepřít přístup do citadely.“

Abeke sklonila luk. Ona, Conor i Rolan pohlédli na Mej-lin s nadějí, že odpoví ona. Ne protože byla z Čungu jako princezna Song, ale protože znala etiketu a nejlépe věděla, co říci v situacích, jako je tato.

Mej-lin se napřímila a zasunula meč do pochvy. Každým coulem vypadala jako dcera vysoce postaveného čungského generála. Pokývla směrem k princezně. „Jednali příliš rychle. Jak vidíte, prvních pět strážců pro nás neznamenal žádnou obtíž. Snadno jsme mohli přemoci také ty zbylé.“

Abeke zaslechla Brunhildino pohrdavé odfrknutí.

„To je možné,“ řekla princezna Song. Obrátila se ke strážcům a zamračeně na ně pohlédla. „Toto jsou hrdinové Erdasu,“ vysvětlila jim. „Jsou to mladí Zelenopláštníci, kteří tak statečně bojovali s Požíračem a pomohli nás všechny zachránit před Žerfem. Brunhildo, ty i ostatní Přísežníci jste se skrývali s vůdci, takže jste nebyli svědky jejich odvážných činů. Měli byste těmto mladým lidem prokázat čest.“

Přísežničtí strážci se zdráhavě uklonili.

„A nyní,“ dodala princezna Song, „vedu mladé Zelenopláštníky do jejich komnat.“ Otočila se k citadele a vykročila.

Ale než ji mohli následovat, Brunhilda zvedla ruku a zastavila je. „Okamžik, Vaše jasnosti,“ řekla. „Snad jste zapomněla na pravidla tohoto místa.“ Ústa se jí stáhla do ošklivého, mimořádně neveselého úsměvu. „Zelenopláštníci si nesmějí vzít svá spirituální zvířata dovnitř.“

„Cože?“ zeptala se Abeke. Tomu nerozuměla. Jestli půjdou dovnitř, není dost dobře možné, aby svá zvířata nechali venku.

Brunhilda si na prsou překřížila svalnaté paže; had, který se během boje ukrýval, se jí vyplazil na rameno, kde si položil štíhlou hlavu a sledoval je šterbinami svých červených očí. „Pokud máte být vy Zelenopláštníci vpuštěni do citadely, musíte převést svá zvířata do klidového stavu.“

„Tvoje v něm není,“ namítla Mej-lin.

„Protože já jsem věrná Přísežnice, ochránkyně vůdce Erdasu,“ pronesla Brunhilda samolibě. „Vy jste Zelenopláštníci. Očividně nedůvěryhodní, protože jste nás právě bezdůvodně napadli.“

To byla naprostá lež! Přísežníci je napadli první. Abeke otevřela pusku ve snaze protestovat, avšak Mej-lin zavrtěla hlavou a odtáhla ostatní tři stranou, aby si promluvili v soukromí. „Nerada to říkám,“ zašeptala Mej-lin, když se k sobě naklonili, „ale úplně se nemýlí.“

„Ne, mýlí se jenom naprosto,“ špitl Rolan našťavaně.

„Ano, Brunhilda sice lhala o tom, že jsme strážce napadli my,“ řekla Mej-lin, „ale oni *mají* důvod nám nevěřit.“

Abeke si všimla, že Conor zvedl ruku, aby si promnul čelo, kde míval Žerfovo znamení, a poznala, co to znamená.

„No jo,“ vydechla Abeke. „Kvůli tomu, že tolik Zelenopláštníků ovládli paraziti a přinutili je sloužit Žerfovi.“

Mej-lin zdráhavě přikývla. „Hodně se toho stalo, když měl Zeríf svou malou osobní armádu Zelenopláštníků. Někteří nevědí, jak to všechno bylo, a nedůvěřují nám.“ Krátce vrhla omluvný pohled na Conora, ten se jí však do očí nepodíval. „Myslím, že budeme muset udělat, co po nás chtějí.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Rolan kategoricky. Essix stříhlav slétla dolů a prolétla jim nízko nad hlavami, jako by ho chtěla v nesouhlasném postoji podpořit. Poté se prudce vznesla zpět na zamračenou oblohu.

„Ani mně se to nelíbí,“ odvětila Mej-lin. „Ale nemyslím si, že máme na vybranou.“

Všichni čtyři se pomalu narovnali. Mej-lin zvedla ruku a počechrala Džínu černou srst za ušima. Beze slov napřáhla paži. Nikdy by pandě *nepřikázala*, aby se stáhla do klidového stavu – ne po tom, čím si společně prošly – ale doufala, že tak učiní. Dží si zhluboka povzdechla, pak zmizela a objevila se jako černobílé tetování na dívčině předloktí. „Jak vidíte,“ řekla Mej-lin princezně Song a Přísežníkům, „podřídíme se pravidlům citadely.“

„Prokazujete nám velkou čest,“ hlesla princezna Song.

Conor již Brigana do klidového stavu převedl. Když Abeke viděla, že jinak to nepůjde, polaskala Urazinu hebkou srst na čenichu a pak na leopardici kývla. Zablesklo se a Uraza zmizela.

Rolan stál s rukama v bok a upíral pohled na oblohu. Jeho zelený plášť byl rozedranější a vybledlejší než pláště